

Petri Hírek

Pócspetri Község
Önkormányzata

2021 év
augusztus hó

6. évfolyam
8. szám

Pócspetri Nyugdíjas Egyesület Öregfiúk Dalárdája Nyugdíjas Kórusok Találkozója-Megyei Kulturális Sereg Szemle

A Pócspetri Nyugdíjas Egyesületünk tagjai is kaptak egy meghívást 2021.08.02-án, Hajdúnánáson a Kéky Lajos Városi Művelődési Központban megrendezett Tiszántúli Nyugdíjas Kórusok Találkozására.

A szervezők, a Hajdú-Bihar Megyei Nyugdíjas Szervezetek Szövetsége, a Hajdúnánási Ezüstkör Nyugdíjas Egyesület, valamint a Nánási Pro Cultura Nonprofit Kft. meghívását a Petriek örömmel el is fogadták.

A rendezvényt Szólláth Tibor Hajdúnánás város polgármestere nyitotta meg. Az eseményen tizenkét egyesület színvonalas előadásait láthatták, hallhatták az érdeklődők.

Szabolcs – Szatmár – Bereg megyét egyébként két egyesület képviselte: a Pócspetri Nyugdíjas Egyesület mellett a Záhonyi Nyugdíjas Egyesület.

A Petri Öregfiúk Dalárdája nyírségi szerelmes dalokat és katonadalokat adtak elő.

A rendezvény zárásán Molnár Ferencné a Hajdú Bihar Megyei Nyugdíjas Szövetség Elnöke kedves szavakkal méltatta a találkozások fontosságát, a fellépő együttesek látványos előadását. Minden együttesnek emléklapot adott át.

A találkozón természetesen nem csupán a szereplés volt a fontos, hanem az ismerkedés, a régi barátságok felelevenítése és a tapasztalatcsere.

Minderre volt lehetőség egy közös ebéd alkalmával, ahol a finom ételek elfogyasztása után ismét a közös éneklésé volt a főszerep.

A Nyugdíjas dal közös éneklésével ért véget ez a nagyszerű kezdeményezés. Nagyon örültünk, hogy részt vehettünk ezen a találkozón, és képviselhetjük Pócspetrit.

A megyei nyugdíjas szövetség a nagy eseményét 2021. augusztus 12-én Sényőn rendezte.

Tavasszal Napkoron már tartottunk egy igen hangulatos sportvetélkedőt. Azután úgy éreztük, nem szabad megállni, hiszen nagyon hosszú volt az a több mint egy év, amit a világvárvány miatt bezárva töltöttünk úgy, hogy esélyünk sem volt találkozni egymással. Éppen ezért a meghirdetett kulturális seregszemlére, a Pócspetri Nyugdíjas Egyesületünk is elfogadta a szövetség invitálását.

Ez a megyei seregszemle regionálissá vált, hiszen a hajdúnánási kórustalálkozón több hajdú-bihari együttes is jelezte, szívesen eljön Sényőre.

Két részben léptek fel a jelentkezők, majd a zsűri értékelte a produkciókat és kiosztották a jól megérdemelt díjakat. Természetesen az egyesületünk Öregfiúk Dalárdája itt is kitett magáért, és méltón képviselte településünket.

**„Amit látsz, az a hír, amit tudsz, az a háttér,
amit érzel, az a vélemény” - Lester Markel**

A Pócspetri Nyugdíjas Egyesületünk Szarvasi kirándulásáról

A Nemzeti Együttműködési Alap támogatásának köszönhetően 2021 augusztus 10-én buszra szállva útra keltünk és megtekintettük a Szarvasi arborétumot, közismertebb nevén a Pepi-kertet, a Hármaskörös egyik holtága mentén kialakult, mára hazánk egyik legnagyobb és legjelentősebb élő fagyűjteményét.

A 82 hektáros helyen száz évet megélt mocsárciprusokat, mamutfenyőket is láthattunk.

Ráadásul az arborétum területén kialakított rendkívül részletgazdag, speciális technológiával készült makettből álló parkban közel száz híres magyar, és egykori történelmi magyarországi épületét is megcsodálhattuk.

Örömmel fedeztük fel, hogy a történelmi Magyarország és egyben a Kárpát-medence mértani közepén, Szarvason, hazánk egyetlen interaktív makettparkjában elhelyezésre került a szomszéd településünk Máriapócs Kegyetemplomának azaz a Bazilika makettja is.

Az Arborétumi látogatásunk után hajóra szálltunk és behajóztuk a Holt-Körös legszebb szakaszát, amely természet szépségében való gyönyörködés mellett egyúttal remek városnézést is jelentett egyben.

A természet üdítő szépsége, a vízparti nevezetességek, hangulatos nyaralóházak látványa is maradandó élményt nyújtott az egyesületünk tagjainak.

Nagyon szép helyen ebédeltünk a Turul Étterembe. Mindenki meglegeedésére nem csak bőséges, hanem ízletes is volt a felszolgált étel.

Ebéd után ellátogattunk az ügynevezett Sárarany Szalmaportára, ahol szalmából font szebbnél szebb kézimunkákat láttunk.

A régi idők hangulatában berendezett tanyaépületben, egy tárlatvezetés során megismerhettük a szalmafonás eszközeit, hagyományos és modern technikáit, valamint számos különleges szalmából készült tárgyat. A kiállítás érdekessége, hogy ezek szinte mindegyike saját alkotás.

Így látható volt, csipkefinomságú szalmalegyező, a magyar koronázási ékszerek méretarányos másai, vagy éppen menyasszonyi fátyoldísz szalmával díszítve.

A tárlat másik részében különleges gyöngy ékszerek kerültek kiállításra, melyek között éppúgy megtalálhatóak a magyar népviselet kiegészítői, mint a mai divatot követő darabok.

A tulajdonosnő egyben nagyon jó idegenvezető is volt, kedvesen, és részletesen mesélt hogyan készülnek a szép munkái.

Családi vállalkozásba üzemeltetik a portát ugyanitt a gyöngyfűzéssel is foglalkoznak és abból is tekintettünk meg szép munkát.

Ráadásul a látogatásunk végén frissen sült finom kenyérlángossal és saját készítésű különlegesen ízesített limonádéval vendégelték meg az igazán érdeklődő és hálás csoportunkat.

Az ilyen típusú kirándulások is igazolják, hogy hogyan lehet értelmesen felhasználni pályázati forrásokat. Ezek az utak mindemellett, hogy egyéni élményeket gazdagítják, egyben a közösséget is kiválóan erősíti.

Májor Józsefné elnök

Máriapócs, a béke és a megbékélés szentélye

Megtelt a máriapócsi bazilika előtti tér augusztus 15-én vasárnap délelőtt, Nagyboldogasszony ünnepére érkeztek a zarándokok az ország minden szegletéből, így Pócspetriből is.

Az énektől hangos bazilika parkja a hagyományos nagybúcsú ünnepéhez méltó díszbe öltözött Szűz Mária mennybevételének napján.

A püspökök bevonulása után elkezdődött a szertartás, amelyen a tanítást dr. Keresztes Szilárd nyugalmazott püspök tartotta.

Különös atmoszférát teremtett azzal, ahogyan felidézte II. János Pál pápa 30 évvel ezelőtti máriapócsi látogatását, a Szentatya akkori beszédéből idézett, s a szövegben sajátos módon helyezte el saját élményeit a püspök.

– A II. János Pál pápa az evangéliumból idézett: „Akkor egy asszony felkiáltott a tömegből, boldog a méh, amely téged hordozott, és boldog a mell, amelyből szoptál.” és idézte: „Áldott vagy te az asszonyok között, és áldott a Te méhednek gyümölcse...” – így vezette be a beszédét, és elmondta: Itt vagyunk Máriapócson, ahol itt van az Isten szülő kegyhelye, amely immáron 325 éve hirdeti az Isten irgalmas jóságát, az ő anyjának síró szeretetét, amely azóta kedves kegyhelye azoknak, akik sírni, bűnbánatot tartani, megtérni akarnak.,, Így vagyunk mi is most itt, keressük az igazi vallásosságnak, a megtérésnek a lehetőségét – vont párhuzamot Keresztes püspök.

Majd felidézte, hogy a Szentatya 30 évvel ezelőtt a liturgia résztvevőit ro-

mán, szlovák, rutén és ukrán nyelven is köszöntötte.

Mindenkit felszólított arra, hogy béküljenek ki egymással, közösen építsék Európának az akkortájt kezdődött új korszakát. Hivatkozott arra, hogy hányszor szorgalmazta a nemzeti és vallási kisebbségek jogait, hányszor emelte fel szavát azért, hogy ezeknek a kisebbségeknek joguk legyen saját hagyományuk szerint, saját nyelvükön dicsőíteni az Istent.

A püspök hozzátette, amit akkor mondott II. János Pál ma is érvényes, hiszen Európa békéjének egyik legkeservesebb kérdése ma is aktuális.

Ahogy a család bensőséges szeretetének fontosságát is hangsúlyozta II. János Pál, valamint a házasság szent kötelékét, mindazokat az értékeket, amelyeket ma is szentnek tartunk.

A szentanya magasztalását így folytatta: – Mária rejtőzik Krisztusban, és Krisztus nyilvánítja ki magát Máriában, az ő szeretetében. Mária a keresztig elkísérte Jézust, ott volt vele, szenvedett, és látta meghalni fiát.

Ez az emberiség sorsa... II. János Pál pápa utolsó mondatai az 1991-es liturgián így szólt:

” Mária, aki a jobbik részt választotta magában hordozza fia dicsőségének csodálatos szép-ségét, amint vele volt földi pályafutása alatt a kínszenvedésében és megaláztatásban, úgy most vele lesz a felmagasztalásban is, minden magyar hívő hirdeti, hogy a felmagasztalt anya, a Magyarok Nagyasszonya – hangzott a zárzó az akkori és a mostani liturgián.

Mint ismert, a máriapócsi nemzeti kegyhely bekerült a hungarikumok közé. A vasárnapi délelőtti szertartás után Nagy István agrárminiszter az erről szóló oklevelet ünnepélyes is átadta Kocsis Fülöp metropolitának.

A miniszter, aki zarándokként érkezett a búcsúra elmondta: – A máriapócsi kegyhely hazánk kiemelt épített öröksége, a máriapócsi búcsú a görögkatolikusság lelki-szellemi öröksége a Kárpát-medencében, védelmet érdemlő hungarikum, ami megnyitja Isten és egymás felé a keresztények szívét, közelebb hozza egymáshoz a nemzetiségeket és az egész magyarságot.

Az idén a Hungarikum Bizottság úgy döntött, hogy a máriapócsi kegyhely és a búcsú is gazdagítsa az immár 79 értéket tartalmazó Hungarikumok Gyűjteményét. A kegyhely kiemelkedő szerepet tölt be a kárpát-medencei görögkatolikusság történelmi és lelki örökségének ápolásában, megőrzésében, évszázadok óta hidat képez a határon innen és túl élő magyarság között – mondta a miniszter. Majd azzal zárta: – Minden reménységünk felülről van... mindig felfelé kell tekinteni....és belülről kell keresni az igazságot, Jézus Krisztusban.

A kitüntető oklevelet Kocsis Fülöp érsek köszönte meg.

KM

Misére és összetartásra is várják a vadászokat

Az „Egy a természettel” Vadászati és Természeti Világkiállítást várva öt vadásztársaság úgy döntött, hogy **közösen vadászmisét rendeznek Máriapócsra a bazilika előtti szabadtéri színpadon szeptember 18-án 10.30 órától.**

A nyírbátori Báthori István, a Fedics Mihály, a nyírbogáti Hoportyó, a pócspetri Mohos-menti s az ófehértói Völgyfű Vadásztársaság évek óta jó kapcsolatot ápol, közösen rendeznek például vadászbalit.

Nyitányként Kacsur Richárd, a Báthori István Vadásztársaság hivatásos vadásza szólaltatja meg a vadászkürtöt, majd a Mohos-menti Vadásztársaság előadásában felcsendül a nemzeti és a Vadászhimnusz. A vendégeket köszönti Prokob János, a Báthori István Vadásztársaság elnöke, a résztvevőknek műsorral kedveskedik három fiatal, Csordás Bianka, Mocsár Zsolt és Mocsár Máté. Köszöntőt mond dr. Simon Miklós országgyűlési képviselő, a Hoportyó Vadásztársaság elnöke és ifj. Plavec János, a Szabolcs-Szatmár-Bereg megyei vadászkamara elnöke. A kitüntetések átadása után Terdik Mihály nyírbogáti görögkatolikus páros és a térség meghívott papjai vadászmisét celebrálnak.

A szentmise után mindenkit szeretettel várnak közös ebédre a bazilika melletti nagyteremben és a rendezvénystruktúrában. Kedvezőtlen időjárás esetén a program első részét a zarándokházban, a szentmisét a bazilikában rendezik meg. A szervezők kéri, hogy akik részt vennének a közös ebéden is, szeptember 10-éig jelezzék ezt.

KM

Pócspetri Önkormányzat Hírlevele

Felelős kiadó: Tamás György

www.pocspetri.hu

pmhpocspetri@gmail.com

Főszerkesztő: IGFK

kovjanek@gmail.com

Hungaricum Kerékpáros Vártúra a

Kárpát-medencében 6000 km, 600 látnivaló

Újabb Kerékpáros Vártúra -a Bódva-völgyi örökségtúra keretében, és azon túl-

2021.07.16-án Máriapócsról egyedül és korán indulva álmosító autókázással értem el az Észak-Magyarországi régió fővárosába Miskolcra. Sitku Gabi sporttársam diósgyőri munkahelyén lehetőséget biztosítottak a parkolásra. Innen már kerékpárra pattanva a főváros után a második legnagyobb belterülettel/beépített területtel rendelkező városon ráérősen áttekerve a Tisza pályaudvarra érkeztem a megadott időpontra.

Sajnálatosan a túrát meghirdető Középkori Templomok Útja Egyesület szervezői, és több túratárs egy-két órás (!) késéssel érkezett. Már erősen gondolkodtam, hogy neki vágok egyedül, csak-hogy előző nap a készülődés közben a bal térdem egy reccsenéssel jelzett, így nem tudtam, hogy a komolyabb terhelést hogyan fogja bírni.

A nehézkes indulás, és a városból való körülményes kijutás után viszonylag hamar elértünk az első látnivalóhoz a Boldvai református templomhoz.

Ugyan a szembe lévő korcsmából érkező lelkes helyi idegenvezető segítségével sem tudtunk bejutni, de kívülről megcsodálhattuk, mint ahogyan a templomhoz egykor északról csatlakozó bencés kolostor falmaradványait, és a körtemplom (rotunda) föltárt alapfalait is.

Edelényben Magyarország egyik legszebb L'Huillier-Coburg barokk kastélyát már korábban bejártam, így

csatlakoztam az önkéntes kerékpárőrökhöz. Mert ugye egy több milliárdos turisztikai felújítási programban miért is gondoltak volna egy biztonságos kerékpártároló kialakításáról?! Ráadásul a létesítményen belüli mosdó használat is csak a meglehetősen borsos belépő megvásárlásával lehetséges. A külső parkolónál kialakított kiszolgálóhelyiségek meg miért is ne lettek volna zárva. Így hárman a buszpályaudvar mosdóját és büféjét felváltva felfedezve vártunk türelmesen a kastélyt látogató többiekre.

Magyarország egyik legjobban kutatott fa-föld szerkezetű sáncvárát, az Edelényhez tartozó egykori Borsod település földvárát viszont már együtt ismerhetjük meg.

A közös program íve Szendrőn újra megtört, hisz a többség egy fagylaltozót választott, a Felső-vár egykori lőportornyának helyén épült faszerkezetes kilátóhoz feltekerés helyett.

Nekem megint szerencsém volt, s a központba már egyedül maradva a Szend-Erőd élményparkhoz egy helybéli volt rendőrtiszt kalauzolt el, és mutatta be a várakhoz kapcsolódó turisztikai fejlesztéseket. Pillanatok alatt kiderült, hogy sok mindenről hasonlóan vélekedünk. Így többek között szkeptikusak vagyunk a turisztikai látnivalókba ölt irgalmatlan pénzek, EU-s források helyi gazdaságot hatékonyan fejlesztő, népességmegtartó hozadékába.

Az Ő szeretett városa is,

Vártúrás
beszámoló

(Máriapócsához hasonlóan) sorvad, elöregszik, és most a lakosság összetételének változásáról ne is beszéljünk. Az idegenvezetőmtől elkészönve, még a református templomot és egykor az Alsó-vár egyik bástyáját, a harangtornyát is volt időm lefotózni a ráérősen kávézó, fagylaltozó túratársaknak köszönhetően.

A ráérősség viszont azt is hozta, hogy az aznapra betervezett Szalonnai református templom látogatása már nem fért bele. Így is meglehetősen késő értünk be a már jó ismert szálláshelyünkre Szögligeten a Holló Vendégházba. Itt egy olyan lepukkant csatornaszagú szoba félét kaptam, ami az eddigi pozitív tapasztalataimat erősen módosította. Szerencsére a mostoha viharos időjárás miatt a csatlakozáson vacilláló Pénzes Gyuri sporttársamat sikerült meggyőzőnöm, így a reggeli időpontjára meg is érkezett, s a második túranapot már vele együtt tettük meg.

A szombati nap első látnivalója az előző napról elmaradt Szalonnai református templom volt. Az Árpád kori gyöngyszem történetét a helyi, és a velünk tartó idegenvezető részletes előadásaiból alaposan megismerhettük. Így szellemi táplálékkal s a kisboltból hideg italokkal feltöltekezve vágunk neki a túra leglátványosabb örökséghelyszínének, a Szár hegyen, az erdő mélyén álló Martonyi pálos kolostorrom felfedezésének. Míg tavaly ezen a túrán szinte pihenő nélkül leküzdöttem a helyenként igen csak meredek emelkedőt, most a fájós térdemnek, és az elállítódott hátsó váltónak köszönhetően csak sűrű megállásokkal értem fel a hazai legjobb állapotú pálos kolostorromhoz.

Innentől Gyurival egyfajta előőrsként saját, viszonylag feszesebb tempóval folytattuk az utunkat. A csodálatosan festett famennyezetű Rakacaszendi református templomhoz most is a letaposott kerítésrészen jutottunk be. Az elburjánzó növényzet, az ajtón a zárhatóságot csak jelképesen biztosító lakat, a keskeny, lőrésszerű ablakokon éppen csak beszűrődő fény, a szépen helyreállított freskótöredékek királyok, és püspökök alakjai misztikus hangulatot teremtettek. A valóságot pedig a szlovák határig az elszegényedő túlnyomó részt roma lakosságú vidék falvainak változó útminősége biztosította.

Szlovák oldalon már messziről hívogatva a Torna vára (Turniansky hrad) várt ránk. Csak a 375 méter magas sziklaszirt lábánál jöttünk rá, hogy a tetején magasodó várhoz legfeljebb feltolni tudjuk a kerékpárjainkat. A fülledt meleg idő, a merülő energia szintünk, és az üresedő kulacsaink hamar elhangzott az „ide is még visszatérünk!” vártúrás szállóigévé váló mondat. Kárpótlásként újra csatlakozva a túratársakhoz megismerhettük a helyi római katolikus templomot.

A visszaúton Tornaszentandrásra már nem mentünk el, helyette megpróbáltunk szomszédos helyeket felfedezni. Sajnálatosan kellett megtapasztalnunk, hogy ezen térségben is a vírusos időszak kényszerű bezárásának köszönhetően, a korábbi vendéglátóegységek nagyvalószínűleg véglegesen bezártak.

Üdítő kivételt jelentett a szállásadó 600 fős zsáktelepülésünk Szögliget hétvégén is késő estéig nyitva tartó üzletei.

Már ismerős törzsvendégek társaságában el is fogyasztottuk a bő 100 km-es túra után a jó megérdemelt csapolt söroket. Csak az váltott ki némi megrökönyödést, hogy hogyan tudok minden korsó Bőcsi világos mellé egy-egy kisüveges tonikot is meginni.

A vacsora után a házigazdánk büszkén mesélte, hogy annak ellenére töretlenül fejlődik településük, hogy a polgármester, és a testület tagjai párt függetlenek, s itt ahhoz sem kel kormánypárti behódolás, kötődés és kapcsolat, hogy a civil szervezetek, és a kisvállalkozók EU-s, NEA, TOP, LEADER stb. forrásokhoz jussanak.

A harmadik nap kora hajnalba szokásomhoz híven körbetekertem a települést, kívülről megtekintettem Pista bácsi különleges tájházát, Szögliget hangulatos központját, valamint az önkormányzat szépen felújított létesítményeit, ahol a projektábrák hosszú sora taglalta a fejlesztéseket, s igazolta a szállásadónk előző esti szavait.

Reggel hatra visszatérve egy kávéval ébresztettem Gyurit, akivel rövidesen útra keltünk felfedezni a szögligeti várhegyen álló, nemrégiben felújított impozáns Szádvárt.

Eredeti szándék szerint a várhoz vezető utat keresztező úgynevezett szekérútnál a bringákat letéve, onnan gyalogosan kapaszkodtunk volna fel a csúcsra. Csakhogy Gyuri a saját gyorsabb tempójával tovább hajtott, s térerő híján hiába kiabáltam utána, nem hallotta. Így nem maradt más választásom tekertem, míg közvetlenül a Szlovák erdei határ előtt utol nem értem. Itt találkoztunk egy háromfős túrololdalról érkezett gyalogos túrázó csapattal, akik szintén a vár meghódítására készültek.

Hozzájuk csatlakozva, a bringáinkat már csak tolvaj jutottunk el az alsó vártövébe. Még itt is lett volna lehetőség a kerékpárok hátrahagyására, de a túratársam ki adta a jelszót: „lovakat ki kötözve hátra nem hagyunk!” Meg egyébként is Ő meg volt győződve, hogy a felújításkor csakis valamilyen járt utat használhattak. Arról viszont csak később értesültünk, hogy a Várhegy északkeleti oldalában a Felsővárat és a 70 méterrel mélyebben fekvő Alsóvárat úgynevezett csiga kötötte össze. Ez egy két lóval mozgatott szerkezet lehetett, mely egy kerekes kocsit vontatott fel a közel 35 fokos (!) lejtőn. S bizony hasonló módon csigákon jutott fel a régészeti feltárások és az állagmegóvás eszközei, anyagai is.

Így mi a bicajainkkal enyhén szólva sem normális módon egyre járhatatlanabb, sziklásabb és meredekebb keskeny ösvényen szenvedve értünk fel a Szádvár középkori erődítményének felújított romjaihoz.

A legutóbbi régészeti feltáráson előkerült Árpád-kori kerámiák szerint a Várhegyen már a 13. században is állt erősség. Az Óvár tetőn lévő, mindmáig ismeretlen korú erődítmény pedig a korai Szádvár elővára lehetett. A meglehetősen hosszú és viharos történelmi múlt során sok mindent megélt az ősi falak, de hogy kerékpárokat még nem igen láthattak az majdnem bizonyos.

A fájós térdeket a lefele menet is különösen próbára tette. Aztán már a „fő” útra kiérve onnan végig csak gurultunk a vendégházhoz, és csatlakoztunk a reggeliző többiekhez, akik még csak ezt követően -a józan ész szabályai szerint- gyalogosan készültek felfedezni a Szádvárt.

Otthonról Hazáig

Augusztusban minden szomszédos országból indultak határon átvélő 3-9 napos vándor kerékpártúrák, amelyek augusztus 20-án érkeztek Budapestre, a Kossuth térre. A szervezők így szerették volna össze kötni a Kárpát-medencét bringával a Lajtától a Kárpátok csücskéig.

Honnan indultak a túrák?

Erdélyből 4 útvonalon,
Felvidékről 2 útvonalon,
Ausztriából Bécsújhelyről,
Horvátországból Eszékről,
Szerbiából Újvidékről,
Ukrajnából Alsóverecskéről, és
Szlovéniából Lendváról.

Eredetileg praktikusán Nyíregyházán a transzfer járműre felszállva a Kárpátaljáról ráadásul a Vereckei hágótól szerettünk volna indulni, de a rövidebb a Szlovén út időpontja kedvezőbbnek bizonyult, ezért ezt választottuk.

A túra időpontja: augusztus 17 - 20.

A meghírdetett napi etapok:

1. nap: Lendva – Zalaegerszeg (75 km).
2. nap: Zalaegerszeg – Révfülöp (88 km).
3. nap: Révfülöp – Székesfehérvár (88 km)
4. nap: Székesfehérvár – Budapest (89 km).

Aztán, mint ahogyan majd a későbbi beszámolókból kiderül ez nem teljesen így alakult.

S nem csak a napi távokban, hanem sok minden másban is csatlakoztunk az út során, mindattól függetlenül, hogy maga az elképzelés, a kezdeményezés, a széles körben meghírdetett „Otthonról Hazáig” program szép, és nemes.

Mi Gyuri autójával vissza mentünk Miskolcra, ahol az előzetes megbeszélés szerint Sitku Gabiékkel még egy nagyobb kört kerekeztünk volna, csak hogy egy derékbecsípődés az egykori tenisztársamat az ágyhoz kötötte. Ezért Diósgyőr látnivalóiból a körbekerített felújítás alatt lévő Várat, Déryné házát, és az Evangélikus templomot kívülről megtekintettük. Majd egy falatozással, fagyizással egybe kötött hosszabb pihenőt tartottunk a vár tövében kialakított mesebeli pihenőparkban, a sok fantáziával és jó ízléssel megáldott vállalkozó által létrehozott varázslatos Tündéerkertben.

Az egész hétvégén kerülgető viharfelhők vészesen közeledtek, így már nem keltünk át a hegyeken Miskolcra, helyette eltekertünk az autók-hoz, és elindultunk haza felé.

A három nap legnehezebb feladata volt, fáradtan, egyedül, a bealvás reális veszélyével küzdve hazavezetnem.

A Hungaricumba nem csak a jól megérdemelt hideg sörök, hanem pont Miskolcra immár több éve egy – egy alkalommal a fiaival Máriapócsra kerékpározó vendégek is vártak.

A kölcsönös élménybeszámoló után, két perc alatt a „mester” megmutatta, hogyan kellett volna beállítanunk a váltom, hogy hátul meglegyen a térdkímélőbb meredek leküzdését megkönnyítő legnagyobb fogaskerék használatának a lehetősége is.

Hiába no, a sok megtett kilométer, a rengeteg túra, mindig lehet és van mit tanulni. S főleg mindig lehet újabb és újabb élményekkel gazdagodni, mintahogyan most a Bódva-völgyi kerékpáros örökségtúrán is.

Kovács János Csaba
Vártúra ötletgazdája,
szervezője

